

Respect pentru oameni și cărți

Dare to Desire

Carly Phillips

Copyright © 2014 Carly Phillips

Ediție publicată prin înțelegere cu Bookcase Literary Agency

Scriitoarea și-a declarat drepturile pentru a fi identificată
ca autoare a acestei cărți.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Îndrăznește să dorești
Carly Phillips

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Raluca Dumitru

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PHILLIPS, CARLY

Îndrăznește să dorești / Carly Phillips;

trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3294-4

I. Istrate, Camelia (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

CARLY PHILLIPS

Îndrăznește să dorești

Traducere din limba engleză
Camelia Istrate

capitolul 1

Fundașul Alex Dare puse stăpânire pe mingă așa cum punea stăpânire pe trupul unei femei. Cu pricere, finețe și certitudinea absolută că va marca.

Madison Evans îl privi pe bărbatul care fusese în patul ei cu o noapte înainte de a apărea pe uriașul ecran din față ei. Se întâlnise cu prietenii ei la cina de Ziua Recunoștinței, Riley și soțul ei, Ian Dare, și frații lui Ian. Neavând o familie biologică, Madison aprecia că avea unde să se ducă. Să mănânce singură la un restaurant într-o zi de sărbătoare era ceva ce făcuse adesea și n-o atrăgea.

Meciul de fotbal captase atenția tuturor. Privind masivul ecran, Madison avu impresia că era pe teren cu Alex, cu colegii lui de echipă și cu adversarii lor. Toți cei din jurul ei glumeau, râdeau și mâncau delicioasele aperitive oferite de gazdele lor.

Cineva strigă nemulțumit ceva. Madison privi din nou ecranul. Fusese cerut un *time-out*, ceea ce îi permitea să se gândească la vîrtejul ultimelor două săptămâni pe care le petrecuse cu acel bărbat irezistibil.

Îl cunoscuse pe Alex când Riley fusese adusă la spital, cu câteva luni în urmă, dar îl ignorase pe fundașul cu reputație de playboy, în favoarea pacientei de care fusese desemnată să se ocupe în calitate de asistentă socială.

Îl întâlnise din nou la petrecerea de logodnă a lui Riley și Ian, unde se străduise iarăși s-o farmece și își începuse atacul senzual. În ciuda încercărilor ei de a păstra distanța, până la urmă cedase, iar în noaptea aceea, ajunsese în patul lui. El evita relațiile, așa că ea se întărise

în aşteptarea inevitabilului sfârşit rapid, lucru care nu se întâmplă.

Resumen și cărti
Cu toate că Alex juca pentru Tampa Breakers și locuia la aproape patru ore de Miami, casa lui principală era în Miami, deoarece majoritatea membrilor familiei sale locuiau în oraș. Apartamentul din Tampa exista pentru a-i simplifica viața în timpul sezonului, când era fie în Miami, fie în Tampa, fie pe drum.

Însă de când o atrăsese pe Madison în patul lui, compensase distanța fizică dintre ei în alte moduri. Cât fusese plecat din oraș, vorbisera la telefon și își trimiseseră mesaje adesea, inclusiv cu conotații sexuale. Ceea ce fusese ceva nou pentru ea. Se foi pe scaun când își aminti cuvintele excitante. Din fericire, weekendul trecut urmase unei săptămâni de pauză. Ceea ce însemnase timp mai mult petrecut în Miami. Cu ea.

Își petrecuseră destule ore atât în pat, cât și în afara lui pentru ca Madison, în ciuda reputației lui, să înceapă a avea sentimente pentru el. Ceea ce nu era un lucru intelligent din numeroase motive. Copilăria ei o învățase că era bine să-ți țină sentimentele bine ferecate. Știa că nu era bine să se atașeze de cineva, în nici o măsură. Mai ales de un bărbat precum Alex, care fugea de relații.

Știa chiar și că lui nu-i convinea că ea își petrecea acea sărbătoare cu membrii familiei lui și nici faptul că aceștia îi deveniseră prieteni apropiati înainte ca ea să aibă o legătură cu el. Era evident că nu se gândise la implicațiile unei legături înainte de a se strădui să formeze. Dar o chimie precum cea dintre ei nu se găsea pe toate drumurile. Partidele lor de sex erau fantastice. Incredibile, fără nici un fel de bariere, epuizante. Ceva ce Madison nu mai trăise niciodată.

Nemaivorbind că el avea și o latură înduioșătoare. Îl adora pe frații și pe mama lui, era protector cu prietenii și o putea seduce chiar și numai făcându-i cu ochiul și zâmbindu-i. Si mai erau și orgasmele explozive. Se foi

și își schimbă poziția pentru că simplul gând o excita. Chiar atât de bun era el!

Așadar, dacă era atât de proastă încât să-și fi permis a avea sentimente pentru el, măcar putea avea încredere că el se va purta cu menajamente pentru că era prietenă cu Riley și cu restul familiei. În caz contrar, Riley avea să-i tăbăcească fundul, iar Madison ar fi încântată să-i dea o mână de ajutor.

Nu credea în dragoste la prima vedere. Dacă cineva ar fi insistat, i-ar fi spus că nu credea nici în „fericiți până la adânci bătrâneți“, dar, în timp ce îl privea cum alerga pe teren, inima ei zvâcni fără tăgadă, iar ea știa că dăduse de necaz.

Se strădui să urmărească jocul de pe ecran. Cu minnea în mână, Alex cerceta cu privirea terenul, căutându-l pe cel căruia era bine să î-o paseze. Evident, îl găsi pe cel căutat și își ridică brațul, pregătindu-se să arunce.

Următoarele secunde trecură ca într-un vârtej. Se prefăcu că vrea să facă altceva, evită pe cineva și fugi în altă direcție, dar fu atacat de un adversar masiv aflat în stânga sa. Încasă lovitura și fu trântit de adversarii din dreapta. Madison se crispă când văzu forța izbiturii care îl doborâse. Când jucătorii se trântiră unii peste alții se ceru time-out.

Jucătorii se ridică încet, așa că trecu ceva vreme până să se desfacă grămadă. Numai cel de la bază rămase întins pe teren. Numărul 22, Alex Dare, zacea inert.

Alex își dădu seama imediat că acea lovitură fusese diferită de altele. Negreala din fața ochilor dură câteva secunde prea mult. Suficient pentru ca panica să se instaleze înainte de a vedea din nou cerul albastru de deasupra lui. „Slavă Domnului!“ Însă durerea și amețeala erau copleșitoare și nu treceau deloc. Probabil că, la un moment dat, leșinase. Se trezi într-un aparat de RMN, ceva cu care era mult prea familiarizat. Spațiul închis

și puternicele zgomote bubuițoare nu-i calmară cu nimic durerea. În cele din urmă, îl scoaseră din strâmta capsulă, iar el răspunse la obișnuitele întrebări despre zi și oră străduindu-se să nu vomite și să nu-și miște capul nici măcar un milimetru.

La naiba, îl durea cumplit!

Își amintea începutul jocului, dar nu și scorul sau lovitura. La dracu', nu-și amintea nici măcar drumul cu ambulanța până la spital. Nu era ceva neobișnuit în cazul unei comoții, iar el avusesese destule pentru a ști.

Îl trimiseră să facă alte teste, iar capul îi bubuița cu puterea a o sută de tobe. Valuri de greață îl cuprinseră, amenințând al face să dea afară ce mâncase la prânz. Dacă mâncase la prânz. Nu-și amintea.

Doctorul echipei și specialistul neurolog îl așteptau când, în cele din urmă, fu instalat într-un salon privat. Expresiile lor erau sumbre, iar inima îi bătu mai tare în piept. Putea suporta durerea fizică. Ce doreau să-i spună? Se sperie de moarte că nu avea să poată îndura ce aveau ei de zis.

Medicii vorbiră, îi dădură veștile, iar cuvintele lor răsună în creierul lui. Nu-și permitea o altă lovitură la cap. Dacă mai suferea încă o comoție, creierul putea fi vătămat ireversibil.

Pierdere memoriei.

Depresie.

Pierdere funcțiilor motorii.

Orbire.

Doctorii aceia blestemați însărără toate scenariile neforosite care le trecură prin minte pentru a-și susține punctul de vedere: Nu mai avea voie să practice fotbal profesionist.

Un accident care punea capăt carierei - cel mai cumplit coșmar al oricărui sportiv.

Refuză să discute cu medicii și fu recunosător când, în cele din urmă, îl lăsa să singur. În următoarea oră,

privi tavanul salonului, durerea de cap orbitoare și greața amintindu-i permanent ce pierduse.

Avea 26 de ani și singurul lucru la care se putea gândi era: „Ce voi face acum?“

Şase luni mai târziu

Alex se trezi transpirat din același coșmar pe care îl avusesese de când încasase lovitura la cap care îi schimba-se viața. Nu doar că retrăia momentul impactului, ale cărui detalii și le amintise în cele din urmă, dar efectiv simțea aceeași durere pătrunzătoare. Șase luni trecuseră de la acel weekend al Zilei Recunoștinței și crezuse că scăpase de acel coșmar blestemat. Însă ar fi trebuit să se aștepte că va reveni odată cu începerea antrenamentelor pentru nouă sezon de fotbal și, odată cu el, același sentiment că viața lui se sfârșise.

Își roti umerii încordați, stresul de a nu ști ce să facă în continuare rozându-i măruntele. Se ridică în șezut și se întinse. Poate că pur și simplu trebuia să facă sex. În fond nu mai avusesese parte de distrația favorită de mult prea mult timp. Problema era că, ori de câte ori lăsa telefonul, nici unul dintre numele din agenda nu-l atragea.

Bine, unul îl atragea, dar arsese acel pod. Din temelii, dacă era s-o creadă pe buna lui prietenă și cununată, Riley. Având în vedere modul cum o alungase pe Madison Evans din salonul lui de la spital, presupunea că prietena lui cea mai bună avea dreptate. Se crispă aducându-și aminte și se disprețuia pentru felul cum se purtase cu Madison.

Își amintea acel moment de parcă abia fusese. După comoție și seria de teste, doctorii insistaseră ca el să rămână în spital peste noapte. Riley, Ian, fratele lui, Jason, și surorile, Sienna și Samantha, veniseră să-l vadă. Nu se purtase

frumos nici cu ei, dar aceștia făceau parte din familie. Trebuiau să-l ierte. Apoi veniseră părinții lui, iar ei îi înțeleseră deprimarea. Numeroșii vizitatori îl amețiseră și mai tare decât lovitura. El îi asigură că se simțea bine și îi dăduse afară. Compătimirea și îngrijorarea erau ultimele lucruri de care avea nevoie. Se putea distra de minune și singur.

Apoi apăruse ea.

Își ridicase privirea și o văzuse pe Madison stând acolo, cu părul blond revărsat pe umeri și acoperindu-i sânii voluptuoși care fuseseră în mâinile și în gura lui cu o noapte în urmă. Era el terminat, dar încă putea aprecia o femeie frumoasă, iar aceea îi plăcea în mod deosebit. Îi plăcuse de la prima vedere, acela fiind motivul pentru care o păstrase mai mult decât pe oricare alta.

Însă începea să-l neliniștească, în special faptul că se apropiase atât de mult de familia lui, încât ajunsese să-și petreacă Ziua Recunoștinței cu ei. Cât de prost era de și-o trăgea acolo unde trăia? Avea un tată care se măritase cu o femeie, dar pe alta o ținea aproape. Cum să fie de mirare că Alex făcuse o prostie atât de mare?

Singura dată când îngăduise unei femei să se apropie de el, ea îi frânsese inima. Își jurase să nu mai îngăduie asta niciodată și crezuse că se va ține de cuvânt. Numai Madison reușise să dărâme zidurile ridicate de el și se integrase atât de bine în viața lui, încât îl speria de moarte.

Și acum? Nu mai avea nici carieră, nici viitor și era al naibii de sigur că nu trebuia să-și facă griji din cauza vreunei relații.

- Ce cauți aici? o întrebăse el.

- Sunt îngrijorată pentru tine. Am venit să văd cum te simți.

Pornise spre el, iar marii ei ochi albaștri erau plini de îngrijorare. El ridicase o mână pentru a o opri.

- Mă simt bine.

- Riley a spus...

- Nu mă interesează ce ți-a zis Riley. Eu nu sunt problema ta, pricpei!

Ea înghițî un nod, delicatii mușchi ai gâtului ei mișcându-se în sus și în jos.

- M-am gândit că poate ai nevoie de mine.

El izbuti să râdă cu asprime.

- Am familia alături. Nu am nevoie de tine!

- Așadar, noi nu...

- Nu există nici un „noi“, scumpă. A fost distractiv, dar acum s-a încheiat.

Ochii ei se umplură de lacrimi, iar în clipa aceea, el se detestă.

- Uitasem că Alex Dare nu poate avea o relație, rosti ea.

- Corect! murmură el.

Ea își îndreptase umerii, demnitatea pe care el î-o simțise începând să preia controlul.

- Am fost o proastă fiindcă am crezut că sub fațada ta există un om adevărat. Ești întru totul o târfă masculină, după cum spun internetul și reputația ta. Pornise spre ușă, apoi se răsucise spre el. Si ești și un ticălos egoist și fără suflet!

Îeșise ca o furtună, trântind ușa în urma ei. Capul lui zvâcnise dureros din cauza zgromotului, iar el înjurase cu năduf.

Acum, putea recunoaște că merită fiecare insultă. Nu putea nega faptul că, până în urmă cu șase luni, fusese o târfă masculină, aşa cum îl acuzase Madison. Dar el nu văzuse nimic rău în asta. Până în acel moment, toate femeile din viața lui știau că se băgau.

La naiba, crezuse că și Madison știa, însă asta pățise pentru că presupuse. Ar fi trebuit să știe mai bine. Ea era diferită, iar el simțise asta de la bun început. Ceea ce probabil că explică de ce nu și-o putuse scoate din minte atâtea luni.

Nici o altă femeie care trecuse prin patul lui nu-i zăbovise în minte. Doar vulpița aia blondă cu care n-ar fi trebuit să se culce. Fapt care îl făcea să fie sigur că acea comoție pe care o suferise îi zăpăcise creierul mai rău decât crezuse. Însă nu putea nega că amintirea a ceea ce îi spusese îl făcea să se simtă rușinat și trecuse multă vreme de când nu mai avusese acel sentiment.

Se dădu jos din pat și făcu un îndelungat duș fierbin-te. Tocmai terminase, când telefonul sună. Luă telefonul de pe blat.

- Care-i treaba? întrebă el în timp ce se înfășura cu un prosop în jurul taliei.

- Bună dimineața, Alex, rosti o voce familiară.
- Ian, mă bucur să-ți aud vocea.

Alex își încleștează maxilarele, încă nesimțindu-se în largul lui să aibă vreo relație cu fratele său vitreg. Își aminti că o făcea pentru Riley. Alex și soția lui Ian erau prieteni foarte buni, prieteni din copilărie. Pentru ea, ar fi făcut orice, inclusiv să-l accepte pe Ian.

- Cărui fapt îi datorez această plăcere?
- Vreau să-ți propun o slujbă, spuse celălalt bărbat.

Alex clipi.
- Vorbești serios? Îmi ceri să lucrez pentru adversari?

Până să fie rănit, Alex fusese fundaș la Tampa Brea-kers. Ian era președintele echipei Miami Thunder.

Erau frați vitregi. Rivali. În mai multe privințe.

- Nu vreau să-ți amintesc asta, dar acum ești liber de contract.

Cel puțin, nu folosise cuvântul „șomer“. Din cauza recentei lovitură la cap, exact asta era și nici nu avea perspectiva vreunei slujbe.

- Mda, murmură Alex.

- Ai timp să ne vedem în dimineața asta? Numele tău a fost menționat, iar Riley crede că ai fi perfect pentru ce ne trebuie.

Alex devine intrigat.

- Ai căpătat atenția mea. La ce oră?
- La unsprezece, la stadion, rosti Ian.
- Bine, ne vedem atunci.

Nu era ca și cum Alex ar fi avut altceva mai bun de făcut.

Madison se plimba prin biroul de la stadionul Miami Thunder al șefului ei. Într-o zi bună, Ian Dare era intimidant. O asemenea zi era una în care toată lumea era de acord cu Ian. Aceea nu era o astfel de zi.

Ea lucra la Thunder de o lună, după ce renunțase să fie asistentă socială pentru spital, în favoarea începerii unui incitant și inovator program pentru echipa de fotbal locală.

Deloc fericită de ultima lui declarație, se uită la Ian.

- Când am acceptat această slujbă, ne-am înțeles că acest program va schimba viețile oamenilor, nu-i aşa? întrebă Madison.

Ian își îndreptă cravata și o privi cu ochii lui cenușii ca oțelul.

- Așa este. Vom fi prima echipă de fotbal care introduce educația obligatorie după încheierea carierei. Thunder se va asigura că jucătorii săi sunt capabili de o reușită tranzitie fizică, psihologică și socială spre lumea reală după ce se retrag din sport. Nu-mi pasă dacă au avut un contract de unul sau de zece ani.

Ea încuvînță din cap. Era responsabilă cu demararea și funcționarea programului, educația pe care o avea și faptul că lucrase în domeniul asistenței sociale făcând-o perfectă pentru asta. De asemenea, crezuse că va avea un cuvânt de zis în alegerea celor care aveau să lucreze cu ea.

Se părea că nu era aşa.

Își încrucișă brațele la piept.

- Așadar, spune-mi cum se potrivește aducerea la bord a playboy-ului atlet cu aceste scopuri. Apoi, dându-și